

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/171/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2216212069
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2216212069.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlaticy Javorovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Terézie Mecelovej v spore žalobkyne: POHOTOVOSTĚ, s.r.o, Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, proti žalovanému: M. O., nar. X. E. XXXX, trvalo bytom F. L., časť obce R. J. s. č. XXX, o zaplatenie 1.968 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 8. decembra 2017 č. k. 14Csp/36/2016-47, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zvyškovo zamietajúcej žalobu a v časti o náhrade trov konania r u š í a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi 1.000 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.000 eur od 6.4.2014 až do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku; II. vo zvyšku žalobu zamietol; III. stranám sporu náhradu trov konania nepriznal. Právne svoje rozhodnutie vo veci samej odôvodnil ust. § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 3 a ods. 5, § 517 ods. 2, § 559 ods. 1 a 2 O.z. (zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy stranami); § 261 ods. 6 písm. d/ Obch.z. (zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení nesk. predpisov); § 9 ods. 1, ods. 2 písm. c/, f/, k/, § 11 ods. 1 písm. a/ až d/ ZoSÚ (zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy stranami); § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, v znení účinnom od 1.februára 2013, a § 116 ods. 2, § 180 a § 232 ods. 3 CSP (zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení nesk. predpisov). Vecne dôvodil, že žalobou, doručanou mu 4.8.2016, sa žalobkyňa domáhala rozhodnutia súdu, ktorým by bol žalovaný zaviazaný k zaplateniu sumy 1.968 eur s príslušenstvom. Žalobu odôvodnila tým, že na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 207800664 zo 6.12.2013 žalobkyňa poskytla žalovanému spotrebiteľský úver vo výške 1.000 eur a žalovaný sa zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť poplatok vo výške 968 eur. Žalovaný sa zaviazal zaplatiť celkovú čiastku 1.968 eur v 12 splátkach vo výške 164 eur, počnúc dňom 1.1.2014. Žalovaný z uvedenej čiastky neuhradil nič. Preto došlo k zosplateniu dlhu a 6.4.2015 sa stal dlh splatným, od toho času je žalovaný v omeškaní s úhradou dlžnej sumy. Okresný súd Dunajská Streda rozsudkom č. k. 1T/110/2015 z 26.8.2015 (ktorý nadobudol právoplatnosť 26.8.2015 a vykonateľnosť 26.8.2015) uznal žalovaného vinným zo spáchania prečinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona a podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku odkázal žalobkyňu ako poškodenú s jej nárokom na náhradu spôsobenej škody na občianske súdne konanie. Žalovaný ku dňu vyhotovenia návrhu na vydanie platobného rozkazu neuhradil žalobkyňi žiadnu platbu. Ďalej dôvodil, že žalovaný v mieste hláseného trvalého pobytu zásielky nepreberá, úkony súdu potrebné na zistenie adresy jeho skutočného pobytu boli neúspešné, dňa 24.10.2017 zverejnil súd na úradnej tabuli ako aj na webovej stránke úradné oznámenie o podanej žalobe a v zmysle § 116 ods. 2 CSP sa žaloba považuje po 15 dňoch od takéhoto zverejnenia za doručenú, a to aj vtedy, ak sa adresát o tom nedozvie. Žalovaný sa k žalobe písomne nevyjadril, v konaní nepredložil žiadne

prostriedky procesnej obrany, skutkovým základom pre rozhodnutie súdu sa stali skutočnosti tvrdené žalobkyňou, podložené listinnými dôkazmi. Žalovaný sa nezúčastnil pojednávania, svoju neprítomnosť neospravedlnil, ani nežiadal odročiť pojednávanie, súd nezistil žiadny dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, preto s odkazom na ustanovenie § 180 CSP realizoval pojednávanie v jeho neprítomnosti. Súd prvej inštancie vychádzal zo zisteného skutkového a právneho stavu, podľa ktorého zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere zistil, že žalobkyňa ako veriteľ uzatvorila 6.12.2013 so žalovaným ako dlžníkom zmluvu, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 1.000 eur za poplatok 968 eur. Žalovaný sa zaviazal zaplatiť celkovú čiastku 1.968 eur v 12 splátkach vo výške 164 eur, počnúc dňom 1.1.2014, splatnosť jednotlivých splátok, ročný úrok, RPMN ani priemerná RPMN v zmluve nie sú uvedené. Rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 1T/110/2015-64 z 26.8.2015 bol žalovaný odsúdený za prečin úverového podvodu na osem mesačné odňatie slobody so skúšobnou dobou v trvaní 18 mesiacov. Poškodená spoločnosť bola odkázaná s náhradou škody na civilné konanie.

Súd vyhodnotil právny vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným ako spotrebiteľský, na ktorý je potrebný aplikovať najmä ust. § 52 a nasl. O.z., zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a ZoSÚ. Dôvodil, že pokiaľ ide o obligatórnu náležitosť, ktorá je uvedená pod § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ, túto nie je možné nahradiť určením počtu splátok. Počet splátok (okrem iných náležitostí) je totiž ďalšou obligatórnou náležitosťou zmluvy, ktorá je uvedená pod písm. k). Nepochybne zákonodarca pod konečnou splatnosťou úveru nemyslel len stanovenie počtu mesačných splátok, pretože inak by sa uspokojil s náležitosťou pod písm. k), kde sa uvádza aj počet splátok. Obe tieto náležitosti teda nie je možné stotožniť a iný výklad než ten, že termín konečnej splatnosti úveru je potrebné určiť dátumovo, neprichádza do úvahy. Nepochybne tento údaj v predmetnej zmluve chýba. V zmluve však chýba aj ďalšia obligatórna náležitosť, ktorá je zakotvená pod písm. k), v zmysle ktorého v zmluve musia byť rozlíšené splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, teda nepostačuje, ak je uvedená len suma predstavujúca súčet splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Zdôraznil, že ZoSÚ vyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere spĺňala prísne obsahové náležitosti. Cieľom tejto právnej úpravy je totiž ochrana spotrebiteľa ako slabšieho účastníka záväzkovo právneho vzťahu zo spotrebiteľského úveru. Uvedený právny záver o nutnosti rozlíšenia spomínaných splátok vyplýva aj z rozsudku Krajského súdu v Trnave 9Co 401/2012 zo 6.8.2013. Takisto v zmluve chýba údaj o adrese predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. V zmluve, v jej hlavičke je síce uvedená adresa žalobkyne, nikde však nie je uvedené, že táto adresa je adresou, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Ani v úverových podmienkach nie je nikde uvedené, že adresa žalobkyne alebo adresa predajcu je tou, na ktorej má spotrebiteľ právo uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, táto náležitosť tak v zmluve chýba. Absencia týchto obligatórných náležitostí v predmetnej zmluve, a to prípadne aj len jednej z nich, spôsobuje dôsledok uvedený v § 11 ods. 1 ZoSÚ spočívajúci v tom, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Vyplýva z toho, že žalobkyňa by mala právo na vrátenie skutočne poskytnutého plnenia, teda poskytnutého úveru a nemá právo žiadať úroky z úveru, prípadne iné sankcie. Súd zistil, že žalovaný čerpal bezúčelovú pôžičku v sume 1.000 eur, pričom neuhradil na splátkach celkom nič. Vzhľadom na túto skutočnosť, ako aj na vyššie uvedené je žaloba dôvodná len v časti neuhradenej úverovej istiny vo výške 1.000 eur. Žalovaný sa dostal do omeškania, a tak žalobkyňa má popri dlžnej istine aj nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5%, ktoré si uplatnila a súd jej ich priznal v takejto výške a to počnúc od 6.4.2014. V ostatnej časti žalobu zamietol s poukazom na zistený skutočný dlh na úvere ako aj na to, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov a s poukazom aj na výšku úroku z omeškania.

Súd prvej inštancie ďalej dôvodil, že splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje jednoducho povedané cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Tento stav tzv. výhody splátok je obvyklý a od nepamäti potvrdzuje nárok dodávateľa na úroky ako cenu dočasne obetovaných peňazí, ktorých dispozície sa veriteľ zbavuje v záujme získania budúcich úžitkov v podobe kapitalizovanej odplaty získanej za celé obdobie postupného splácania úveru, a teda výhody splátok. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičených peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Práve v tomto rozhodujúcom rozdiely spočíva ekonomická podstata straty nároku

veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov spotrebiteľa. Logicky tak nastupuje stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem a vyvinúť úsilie smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov a právny poriadok mu po mimoriadnom zosplatnení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymožená jednorazovo zosplatnenej pohľadávky (úveru). Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, prípadne aj poplatky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekomformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Súd takýto stav v žiadnom prípade nemôže pripustiť, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za stavu, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ak by navyše súd takúto zmenu pripustil, podporil by nielen hrubú nadvládu veriteľa, ale zároveň by podporoval aj stav v ktorom veriteľ nie je nútený vymáhať svoju pohľadávku a odplatné úroky mu majú nahradiť stav jeho potenciálnej nečinnosti, resp. stav nespôsobilosti spotrebiteľa vrátiť požičanú istinu jednorazovo. Takéto konanie veriteľa však neponíma v slovenskom právnom poriadku nijakú právnu ochranu a ani preto niet titulu na inkasovanie odplatných úrokov. Ak nebolo priznané právo v žalovanej výške, nevznikol žalobkyni ani nárok na zaplatenie úroku z omeškania z tejto sumy a preto súd žalobu zamietol aj v časti požadovaného úroku z omeškania z prevyšujúcej sumy.

V časti o trovách konania svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 255 ods. 2, § 256 a § 262 ods. 1 CSP, vecne čiastočným úspechom oboch strán sporu, ani jednej zo strán sporu nepriznal náhradu trov konania s odôvodnením, že pomer ich úspechu v spore bol porovnateľný (50,81% : 49,19%).

2. Proti tomuto rozsudku iba v jeho časti zvyškovo zamietajúcej žalobu podala včas odvolanie žalobkyňa, s návrhom na jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uviedla odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP. Zopakovala opis rozhodujúcich skutočností zo žaloby a uviedla, že zmluva bola uzavretá podľa ust. § 497 a nasl. zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov. V zmysle ust. § 261 ods. 6 písm. d/ Obchodného zákonníka majú obe (?) zmluvy povahu absolútneho obchodu. Aplikácia právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa, nie je možná, nakoľko právne vzťahy medzi žalobkyňou a žalovaným, s prihliadnutím na charakter zmluvy, nespádajú pod spotrebiteľskú právnu úpravu zakotvenú v ust. § 52 a nasl. O.z. Primárnou otázkou, ktorú je potrebné v danej exekučnej (?) veci vyriešiť, je postavenie žalovaného, od ktorého je potrebné odvíjať následné právne úvahy súdu o platnosti zmluvy. Žalovaný v zmluve uviedol svoje obchodné meno, identifikačné číslo, miesto podnikania a tieto údaje uviedol v prvom oddieli uzavretej zmluvy, ktorá sa týkala identifikačných údajov dlžníka. Svoje osobné údaje uviedol až v treťom oddieli predmetnej Zmluvy. Vzhľadom na uvedené možno mať dôvodné pochybnosti o správnosti právneho názoru súdu o spotrebiteľskom charaktere vzniknutého právneho vzťahu, nakoľko je dôvodné sa domnievať, že žalobkyňa podľa chronológie identifikačných údajov uzatvárala zmluvu prioritne ako podnikateľ. Žalovaný (?) v tejto súvislosti dáva do pozornosti uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn.: 7CoE/3/2017-53 z 19.4.2017, ktorým súd vec posúdil vyššie uvedeným spôsobom a rozhodnutie súdu prvej inštancie o zastavení exekúcie zrušil. V prípade postavenia žalobkyne je treba akcentovať jej dobrú vieru, s ktorou do právneho vzťahu so žalovaným vstupovala. Argumentácia žalobkyne v tomto smere je napokon v plnom súlade s judikatúrou Európskeho súdneho dvora v oblasti práva na ochranu spotrebiteľa. Pri výklade pojmu spotrebiteľ je potrebné chrániť dobrú vieru druhej strany. Ak dodávateľ koná v dobrej viere, že druhá strana nie je spotrebiteľ, nemôže sa táto osoba dovolávať toho, že mala postavenie spotrebiteľa (ESD, C-464/01, vo veci Johann Gruber proti Bay Wa AG publikovaný o.i. v Švestka, J., Spáčil, J., Škárová, M., Hulmák, M. a kol. Občanský zákoník I. § 1 až 459. Komentár. 2. vydání. Praha : C. H. Beck, 2009, s. 468 -469). Obdobne, pokiaľ spotrebiteľ predstiera, že je podnikateľom (alebo v tomto smere uvedie dodávateľa do omylu; per analogiam zamestnancom), je treba takúto obligáciu charakterizovať ako obchod, a nie spotrebiteľský záväzok, pretože je potrebné chrániť dodávateľovu dobrú vieru, pretože dobrá viera je všeobecným princípom zmluvného práva (Bundesgerichtshof, SRN, 22.12.2004, VIII ZR 91/04 publikovaný o.i. v Eliáš, K. akol.: Občanský zákoník. Velký akademický komentár. 1. svazek. § 1 -487. Praha, Linde 2008, s. 324; Selucká, M. Ochrana spotřebitele vsoukromém právu. 1. vydání. Praha : C. H. Beck 2008, s. 54). Žalobkyňa má

za to, že sa dodatočne nemožno dovolávať inej kvalifikácie právnej povahy zmluvy, keďže jej uzavretie v uvedenej forme (zmluva o úvere podľa Obchodného zákonníka) sám svojím konaním žalovaný vyvolal a inicioval. Žalobkyňa uzaviera zmluvy o spotrebiteľských úveroch aj s osobami, ktoré sú živnostníkmi, ak na začiatku kontraktačného procesu prejavia túto vôľu, t. j. nekonajú v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Konanie žalovaného v žiadnom prípade nemôže byť na ujmu žalobkyne, pretože v opačnom prípade by platil extenzívny výklad ust. § 52 ods. 4 O.z. „Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti.“, t. j. za spotrebiteľa by sa považovala každá fyzická osoba, čo je v rozpore s účelom právnej úpravy ochrany spotrebiteľa. Niet sporu o tom, že zmluvné vzťahy uzatvárané medzi dodávateľom a fyzickou osobou nepodnikateľom spĺňajú požiadavku spotrebiteľského vzťahu. Pokiaľ je ale predmetom tohto vzťahu účelovo poskytnutý úver (v prejednávanej veci úver na účel povolania) a túto účelovosť žiadny z účastníkov vzťahu nespochybnil, potom vzhľadom na § 2 písm. a/ ZoSÚ, nejde o spotrebiteľský úver, a na tieto zmluvné vzťahy (úverové zmluvy) nemožno ZoSÚ aplikovať. Úvery poskytnuté na účel zamestnania, povolania, podnikania nemajú povahu spotrebiteľského úveru upraveného zák. č. 258/2001 Z. z. (neskôr zák. č. 129/2010 Z. z.) a ochrana spotrebiteľa o obmedzení a neskôr úplnom vylúčení zabezpečenia zmenkou sa na tieto úvery (druhy zmlúv) nevzťahuje (obdobne NS SR 5Cdo 415/2012). Aplikácia ZoSÚ preto v prejednávanej veci nie je možná. (Uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn.: 18CoE/313/2016-47 z 31.5.2017).

„Exekučný súd v predmetnej veci zabudol na ozrejenie svojich úvah, ktoré ho viedli k hodnoteniu vzťahu veriteľa a dlžníka, čo by vzťahu spotrebiteľskému, resp. sa vôbec nezaoberal tým, či dlžníkovi ako povinnému, svedčí neobmedzený rozsah ochranných inštitútov náležiacich výlučne spotrebiteľovi. V predmetnej úverovej zmluve dlžník totiž prehlásil, že poskytnuté mu finančné prostriedky použije na výkon zamestnania, čo exekučný súd prehliadol a čo reálne znamená, že aplikáciu ochranných inštitútov predpokladaných v zákone o spotrebiteľských úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov vylučuje.“ (Uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn.: 21CoE/396/2016-34 zo 7.3.2017).

Žalobkyňa poukázala na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13.4.2011 č. k. III. ÚS 322/2010-37 podľa ktorého „Ústavný súd zdôrazňuje, že záruky nezávislosti majú aj psychologickú povahu. Súd musí byť nielen fakticky nezávislý, ale musí sa tak javiť aj v očiach strán. Táto zásada sa vzťahuje aj na orgány, ktoré vykonávajú aj niektoré právomoci všeobecného súdu. Ide o tzv. teóriu zdania, ktorá sa viaže na rozhodovanie o zaujatosti súdneho orgánu, ak keď neexistuje dôvod na subjektívnu zaujatosť.“ Ďalej citovala čl. 2 ods. 3 CSP „Ak sa spor na základe prihliadnutia na prípadné skutkové a právne osobitosti rozhodne inak, každý má právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu.“ S tým, že východiskovým princípom CSP je princíp právnej istoty, ktorý je v navrhovanej podobe konštantne judikovaný Ústavným súdom SR, ako i európskymi súdnymi autoritami. Ďalej citovala § 220 ods. 2 druhá veta CSP s tým, že aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu SR vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (napr. II. ÚS 383/06). So zreteľom na uvedené má žalobkyňa za to, že nedostatočným skutkovým zistením majúcim za následok zaujatie predčasného právneho záveru (bez dostatočného odôvodnenia), bola súdom prvej inštancie odňatá žalobkyňi možnosť pred ním konať. O vadu, ktorá je z hľadiska ust. § 389 ods. 1 písm. b/ CSP významná ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal strane konania jej procesné práva, ktoré jej právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci ide z dôvodu, že odvolateľka oprávnené vo svojom odvolaní vytýka, že rozhodnutie je zmätočné (t. j. súd neprihliadol na skutočnosť, že žalovaný uviedol v zmluve, že má záujem použiť úver na účely výkonu povolania a v odôvodnení rozsudku sa s uvedenou skutočnosťou vôbec nezaoberal, čo má nepochybne za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia). Žalobkyňa má preto dôvodné pochybnosti o správnosti právneho názoru súdu prvej inštancie o spotrebiteľskom charaktere vzniknutého právneho vzťahu, nakoľko je dôvodné sa domnievať s ohľadom na účel poskytnutia úveru, že mu toto postavenie neprislúcha. Vzhľadom na uvedené je napadnutý rozsudok nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, čím došlo v konaní pred súdom prvej inštancie k takej vade konania, na ktorú odvolací súd v zmysle ust. § 380 ods. 2 CSP prihliada z úradnej povinnosti. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok dôvodov patrí medzi vady konania v zmysle ust. § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, pretože znemožňuje strany brániť sa proti príslušnému rozhodnutiu. Takto je odňatá postupom súdu možnosť konať pred súdom, čo je dôvodom zrušenia rozhodnutia podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, v ktorej súvislosti žalobkyňa poukázala na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 21.2.2017 sp. zn. 14Co/975/2015.

Jedným zo znakov skutkovej podstaty trestného činu úverového podvodu je aj spôsobenie škody. V prípade, ak by uvedený znak nebol naplnený žalovaný by nebol uznaný za vinného. Škodou sa na účely Trestného zákona rozumie aj získanie prospechu v príčinnej súvislosti s trestným činom. Škodou sa rozumie aj ujma na zisku, na ktorý by poškodený inak vzhľadom na okolnosti a svoje pomery mal nárok alebo ktorý by mohol odôvodnene dosiahnuť. Pri trestnom čine úverového podvodu nie je škodou len suma rovnajúca sa výške poskytnutého úveru, ale aj odplata za poskytnutie úveru a ďalšie záväzky ktoré mu vznikli v dôsledku omeškania dlžníka, ktoré žalobkyňa ako poškodená vzhľadom na okolnosti (dojednaný úrok, zákonný úrok z omeškania, zmluvná pokuta) mala nárok alebo ktoré mohla odôvodnene dosiahnuť. Žalobkyňa citovala § 380 a § 386 ods. 2 Obchodného zákonníka a poukázala na skutočnosť, že si uplatnila svoj nárok na náhradu škody (jeho výšku) v súlade s vyššie uvedenými právnymi predpismi, Zmluvou a všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy. Má za to, že v trestnom konaní ako aj v civilnom konaní dostatočne preukázala, že v prípade absencie konania žalovaného (ak by ju neuviedol do omylu v otázke splnenia úverových podmienok) nedošlo by k uzavretiu zmluvy, ani k poskytnutiu úveru a ani k vzniku škody v majetkovej sfére žalobkyne. Peňažné prostriedky, ktoré žalobkyňa poskytla žalovanému titulom zmluvy by žalobkyňa (poškodená) vzhľadom na okolnosti a svoje pomery mohla poskytnúť inému subjektu (klientovi), ktorý by svoje záväzky plnil riadne a včas, t. j. žalobkyňa mohla odôvodnene dosiahnuť zisk. Niet pochýb o tom, že konanie žalovaného malo charakter úmyslu, čo bolo potvrdené aj Trestným rozkazom, ktorým /súd/ uznal žalovaného vinným zo spáchania úmyselného trestného činu úverového podvodu podľa ust. § 222 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov. Okresný súd Dunajská Streda Trestným rozkazom odkázal žalobkyňu s nárokom na náhradu škody na civilné konanie. Žalobkyňa v tejto súvislosti poukazuje na nález Ústavného súdu SR z 23.11.2011 sp. zn.: I. ÚS 269/2011-55, podľa ktorého „Rozsah viazanosti všeobecného súdu rozsudkom vydaným v trestnom konaní, pri rozhodovaní v občianskom súdnom konaní v prípadoch, v ktorých sa zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu zhodujú s okolnosťami relevantnými, resp. podstatnými pre rozhodnutie v občianskoprávnom konaní, nemožno obmedziť len na závery o protiprávnom konaní, t. j. o spáchaní trestného činu, a o tom, kto ho spáchal.“

Naopak, žalobkyňa má za to, že tak v civilnom ako aj v trestnom konaní preukázala, že žalovaný naplnil znaky občianskoprávnej ako aj obchodnoprávnej zodpovednosti za škodu, a to konkrétne: protiprávny úkon (konanie žalovaného, ktorým úmyselne uviedol žalobkyňu do omylu v otázke splnenia podmienok poskytnutia úveru a neplnenie záväzkov vyplývajúcich zo zmluvy), ujma na strane žalobkyne (majetková ujma, tak ako je uvedená v žalobe), príčinná súvislosť medzi predpokladmi uvedenými v bode 1. a 2, zavinenie (priamy úmysel žalovaného, ktorý bol preukázaný v trestnom konaní.)

3. Žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril, odvolací návrh nepodal.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v jeho zamietajúcej časti a v závislom výroku o trovách prvoinštančného konania je potrebné zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. V preskúmvanej veci súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na právnom názore, podľa ktorého je potrebné považovať úver, poskytnutý žalobkyňou žalovanému na základe zmluvy o úvere, za bezúročný a bez poplatkov pre absenciu obligatórnych zákonom stanovených náležitostí v zmluve o spotrebiteľskom úvere, a to bez vysporiadania sa s nárokom žalobkyne z pohľadu náhrady škody, ktorým titulom žalobkyňa žalobu odôvodnila s odkazom na právoplatné odsudzujúce rozhodnutie v trestnom konaní.

Prílohou žaloby je rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda z 26.8.2015 č.k. 1T/110/2015-64 (ktorý nadobudol právoplatnosť 26.8.2015), ktorým bol obvinený M. O., nar. X. E. XXXX (v tomto konaní žalovaný) uznaným vinným, že dňa 6.12.2013 v Dunajskej Strede na ulici Smetanov háj 2245 v kancelárii mandátára spoločnosti Pohotovosť, s.r.o., Bratislava po predložení osobných dokladov a uvedení

falošných údajov o svojom mesačnom príjme uzatvoril zmluvu o úvere č. 207800664, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 1.000 eur, ktorú sumu sa zaviazal vrátiť spolu s príslušným poplatkom vo výške 968 eur, v 12 pravidelných mesačných splátkach vo výške 164 eur, avšak úver nesplácal, čím spôsobil spoločnosti Pohotovosť, s.r.o., Bratislava škodu vo výške 1.968 eur, teda vylákal od iného úver tým, že ho uviedol do omylu v otázke splnenia podmienok na poskytnutie úveru a tak mu spôsobil malú škodu, čím spáchal prečin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona a za to bol odsúdený k trestu odňatia slobody v trvaní 8 mesiacov s podmieneným odkladom so skúšobnou dobou 18 mesiacov. Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku bola poškodená spoločnosť Pohotovosť s.r.o. so zvyškom svojho nároku na náhradu škody odkázaná na občianske súdne konanie.

Podľa § 193 posledná veta CSP ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihuteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

Súd v civilnom konaní je viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihuteľný podľa osobitných predpisov a kto ho spáchal; viazanosť sa vzťahuje iba na výrok, nie na odôvodnenie rozhodnutia. Z výroku o vine je potom nutné vychádzať ako z celku a brať do úvahy jeho právnu a skutkovú časť s tým, že rieši naplnenie skutkovej podstaty trestného činu (priestupku, správneho deliktu) konkrétnym konaním páchatel'a. Rozsah viazanosti rozhodnutím o tom, že bol spáchaný trestný čin (priestupok, správny delikt) a kto ho spáchal, je daný tým, do akej miery sú znaky skutkovej podstaty trestného činu (priestupku, správneho deliktu) zároveň významnými okolnosťami pre rozhodnutie o uplatnenom nároku (porov. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 735).

Podľa nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23.11.2011 sp. zn. I. ÚS 269/2011 rozsah viazanosti všeobecného súdu rozsudkom vydaným v trestnom konaní pri rozhodovaní v občianskom súdnom konaní v prípadoch, v ktorých sa zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu zhodujú s okolnosťami relevantnými, resp. podstatnými pre rozhodnutie v občianskoprávnom konaní, nemožno obmedziť len na závery o protiprávnom konaní, t. j. o spáchaní trestného činu, a o tom, kto ho spáchal. Gramatický výklad ustanovenia § 135 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (teraz § 193 CSP), ktorý má za následok nerešpektovanie právoplatného rozhodnutia súdu a narušenie princípu právnej istoty, preto nemožno považovať za ústavne konformné aplikovanie tohto ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (teraz Civilného sporového poriadku) na zistený skutkový stav.

Ústavne súladný výklad ustanovenia § 193 CSP vyžaduje, aby súd bol viazaný odsudzujúcim rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda z 26.8.2015 č.k. 1T/110/2015-64, vo vzťahu ku všetkým skutočnostiam, ktoré boli podmienkou odsúdenia žalovaného.

Súd prvej inštancie sa nevyrovnal so skutočnosťou, že zákonným znakom skutkovej podstaty prečinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona (za ktorý bol žalovaný právoplatne odsúdený) je spôsobenie malej škody. Z právnej kvalifikácie skutku, ako aj zo skutkovej vety rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 26.8.2015 č.k. 1T/110/2015-64 vyplýva, že v dôsledku spáchania prečinu úverového podvodu žalovaným, došlo u žalobkyni k vzniku škody.

Vzhľadom na vyššie uvedené, z hľadiska požiadaviek riadneho a presvedčivého odôvodnenia, vrátane povinnosti vyrovnáť sa s námietkami strán, ktoré majú vzťah k prerokovanej veci, nemožno rozsudok súdu prvej inštancie akceptovať.

Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijalo stanovisko (Zbierka stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov č. 1/2016), podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania, avšak výnimočne, ak písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (odňatie možnosti konať pred súdom).

V danej veci nie je zřejmé, prečo súd prvej inštancie neposudzoval nárok žalobkyni v zmysle ustanovení o náhrade škody. Súd v rámci právneho posúdenia v odôvodnení rozhodnutia by mal nielen vysvetliť, prečo určité zákonné ustanovenie použil, ale zároveň tiež obsah použitého zákonného predpisu vyložiť

a to predovšetkým v tom zmysle, aby bol stranami pochopený. Súd prvej inštancie pri odôvodnení napadnutého rozhodnutia pochybil, ak z jeho obsahu nie je zrejmé, akými úvahami sa pri rozhodovaní riadil, z ktorých skutočností vychádzal.

Uvedené nedostatky odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie mali za následok, že rozhodnutie nespĺňalo požiadavky obsiahnuté v ustanovení v § 220 CSP. Jedná sa o závažné procesné pochybenie. Z dôvodu, že v rozhodnutí súdu prvej inštancie absentuje náležitá argumentácia, ako aj vzhľadom na absenciu komplexného hodnotenia vykonaných dôkazov (každý jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti), chýbal argumentačný základ, ktorý by mohol odvolací súd preskúmať. Odvolateľke bolo znemožnené postupom súdu prvej inštancie, aby realizovala jej patriace procesné oprávnenia (primerane možno aplikovať závery vyjadrené v stanovisku publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, v jeho druhej vete), pričom tento nedostatok nebolo možné napraviť pred odvolacím súdom. Odvolací súd preto podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zvyškovo zamietajúcej žalobu a v (závislej) časti o náhrade trov konania zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Vzhľadom na dôvody, ktoré viedli k zrušeniu rozhodnutia v napadnutej časti, sa odvolací súd ďalšími námietkami žalobkyne uvedenými v odvolaní nezaoberal.

6. Povinnosťou súdu prvej inštancie tak bude v ďalšom konaní, na základe vykonaného dokazovania, vyhodnotiť dôkazy a posúdiť uplatnený nárok žalobkyne vo zvyšnej časti, ktorá zostala predmetom konania titulom náhrady škody, rešpektujúc princíp právnej istoty. Odvolací súd poukazuje na nedostatky pri doručovaní písomností zo strany súdu žalovanému, na č.l. 34 spisu sa nachádza odpoveď OO PZ Trstice zo 14.6.2017, ktoré uviedlo adresu, na ktorej sa žalovaný zdržiava (Jahodná, Záhradná ul. 197/34), napriek tomu sa súd prvej inštancie nepokúsil o doručenie žaloby na uvedenú adresu. Je potrebné vykonať pokus o doručenie všetkých relevantných listín a rozhodnutí zo spisu na uvedenú adresu. Pri písomnom vyhotovení súdneho rozhodnutia bude súd prvej inštancie, v intenciách vyššie uvedeného právneho názoru odvolacieho súdu, postupovať v súlade s ustanovením § 220 CSP a preskúmateľným spôsobom vyjadriť skutkové zistenia a právne závery, na základe ktorých vec posúdil a rozhodol. Svoj právny záver zdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy a stranám konania, vrátane žalobkyne, musí dať odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (rozhodnutia Ústavného súdu napr. sp. zn. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07). Súd prvej inštancie bude dbať tiež na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé s uvedením skutočností, ktoré považoval za preukázané a ktoré nie, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, príp. prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka (strany) na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami strán konania.

7. Podľa § 396 ods. 3 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci. V novom rozhodnutí (o veci v zostávajúcej časti) rozhodne súd prvej inštancie i o trovách tohto odvolacieho konania.

8. Toto uznesenie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods.2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)